

ամրացուցին պահապանօք: Եւ իբրեւ տարածեցաւ համբաւն յարտաքին բերդն եւ 'ի ներքին շէնն, հասին ամենեքեան զինուք 'ի վերայ կլային, առ 'ի յօգնութիւն հայրապետին իւրեանց. եւ զաւուրս երիս պատերազմեցան նետիւ, եւ ոչ ինչ կարացին առնել, եւ ապա խաղաղացան: Եւ առեալ Տէր Յովհաննէս զդատապարտեալ հայրապետն՝ եբեր առ Լեւոն. եւ եղին զնա 'ի պահեստի՝ 'ի բերդն Կոպիտառա, ժամանակս ինչ կալ անդ»: Աստանօր ոչ է մեզ քննել զգործս տղայ հայրապետին, այլ զԼեւոնի. որ ըստ յետին բանից պատմչին, երեւի 'ի խրատ նորին առ ժամանակ մի արգելուլ կամեցեալ զմանուկ կաթողիկոսն, եւ ժողովով քննել զգործսն, ըստ եկեղեցական իրաւանց. վասն այսորիկ եւ հանդերձ այլովք կոչեաց յայս գործ զանհրաժարելին Ներսէս Լամբրունեցի. այլ սա՝ թեպէտ ոչ հաւան ընդ խակագործութիւնս տհաս հայրապետին, որպէս եւ ոչ ընդ ընտրութիւնն, այլ անհաւան եւս ընդ այսօրինակ տարամերժումն եւ ընդ ծագելի հակառակութիւնս, ոչ կամէր երթալ 'ի ժողով, որ լինելոց էր ատեան դատապարտութեան եկեղեցական գլխոյն, թէ եւ տկարի. մինչեւ հնգիցս գրելով Լեւոնի՝ բռնադատեաց եբեր եմոյժ զերանելին յատեանն, եւ հաւանեցոյց ընդ բազմութեան եպիսկոպոսացն՝ աթոռանկ գրել զանբաւականն տիօք եւ մտօք. զոր եւ ստուգիւ յայտ արար սա, դիւրահաւանութեամբն թելադրութեան համախոհիցն, փախչելոյ յարգելանէն. «Որոյ անկեալ 'ի բանս նոցա մանկաբար, եւ առեալ կտաւ՝ կախեցաւ 'ի գիշերի՝ իջանել 'ի բերդէն. եւ կտաւուն անկն բեկեալ՝ պատառեցաւ. եւ անկեալ 'ի խոնարհ բարձաւ մեռեալ. եւ առեալ տարան 'ի Դրազարկն, եւ անդ թաղեցին զնա մերձ առ դամբան քեռոյն իւրոյ» (1194). վասն այսորիկ մականուանեցաւ Քարավէժ: Չիք երկբայել զի նորին Լեւոնի համակամութեամբ, եւ թերեւս 'ի նմին ժողովի՝ որ գումարեալ էր վասն տարաժամ մերժելոյն, ընտրեցաւ ծերունին Գրիգոր Ապիրատ, եղբորորդի Սրբոյն Ներսիսի Շնորհալուոյ:

## **Դ. Ներսէս Լամբրունեցի եւ Լեւոն**

Կարգ բանիցս, մանաւանդ թէ դիպացս, հարկ առնէ աստանօր՝ զամ մի եւս յանդիման իրերաց կանգնեալ նկատել՝ զերկոսին աւագագոյն անձինս ժողովոյն եւ ժամանակին, զԼեւոն եւ զՆերսէս. որք եւ յամենայն մեծամեծ գործս աշխարհին նախաձեռն գտան. մին՝ ինքնայօժար կամօք եւ խրոխտաբար, միւսն՝ կիսակամ եւ հեզաբար. մին՝ հաւասարապէս հանճարեղ եւ յանդուգն՝ համարձակէր ցոր վայր մարթէր, թերեւս եւ